

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]

[Continuarea din numărul trecut]

ÎN PRIMEJDIE ÎNTRE SĂLBATICI (II)

„Când ai venit prima dată la noi, tuan, am fost foarte supărați pe tine ; noi nu voiam ca tu să locuiești printre noi, căci nu aveam încredere în tine și credeam că ai intenții rele. De aceea ne-am unit ca să vă omorâm, pe tine și pe nevasta ta.

Chiar am venit în fața casei tale, într-o noapte și-n altă noapte ; dar ori de câte ori am venit, stăteau înghesuiți în jurul casei tale două rânduri de paznici cu arme sclipitoare, așa că n-am îndrăznit să-i atacăm și să pătrundem în casa ta.

Așa că am mers la un ucigaș [pe atunci, la sălbaticii Batta încă exista o breaslă anume a ucigașilor, care ucideau contra plată pe oricine care trebuia scos din circuit] și l-am întrebat dacă vrea să facă lucrul acesta, să te omoare pe tine și pe nevasta ta.

El a râs de noi pentru lașitatea noastră și a zis : „Eu nu mă tem de niciun Dumnezeu și de niciun diavol ; și vreau să trec printre paznici.”

Așa că seara am venit toți împreună, iar ucigașul a pășit curajos înaintea noastră, rotindu-și arma deasupra capului.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro

VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

Când am ajuns în apropierea casei tale, am rămas în urmă și l-am lăsat pe el singur să meargă. Dar în scurt timp s-a întors la noi în fuga mare și a zis :

„Nu, de data aceasta nu îndrăznesc să trec singur. Acolo stau două rânduri de bărbați mari și puternici, strânși unul lângă altul, umăr la umăr, iar armele lor luminează ca focul.”

Atunci am renunțat să te mai ucidem. Acum, spune tuan, unde sunt paznicii ; nu i-ai văzut niciodată ?”

„Nu, nu i-am văzut niciodată.”

„Și nici nevasta ta ?”

„Nu, nici nevasta mea.”

„Dar noi toți i-am văzut. Cum se poate așa ceva ?”

Atunci, a zis misionarul Asselt, m-am dus înăuntru, am luat din casă o Biblie, i-am pus-o înaintea deschisă și am zis :

„Iată, această carte este Cuvântul marelui nostru Dumnezeu, în care El ne promite că ne va păzi și ne va ocroti.

Noi credem foarte tare în acest Cuvânt și de aceea nu avem nevoie să vedem acești paznici. Dar voi nu credeți, așa că de aceea marele Dumnezeu trebuie să vi-i arate, pentru ca și voi să învățați să credeți.”

[Continuarea în numărul viitor I Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? I O culegere de povestiri din viață I Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt I Editura : Frații Doenges din Dillenburg I Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

ANUL XI, NR. 510 / 17 AUGUST 2025

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

[MATEI 11 : 28 – 29]

- Un om pierdut
- În primejdie între sălbatici (II)
- Cum pot fi mântuit ?
- Robert Moffat

Editorial. *Un om pierdut*

„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta ? ,Întărește-te și îmbărbătează-te ! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1 : 9)

Thomas Bugeaud s-a născut în 15 octombrie 1784, la Limoges, în Franța. La 20 de ani a intrat în garda lui Napoleon I. Deja după un an, în bătălia celor trei împărați, la Austerlitz, în 2 decembrie 1805 și-a câștigat epoleții. Apoi a urcat prin evidențiere în fața dușmanului, din rang în rang. Pe toate câmpurile de bătălie ale războaielor napoleoniene, a dovedit bravură personală și înaltă abilitate militară.

Napoleon era de mult detronat și mort, Franța era iar un regat, când Thomas Bugeaud a devenit în decursul anilor cel mai bun general al Franței.

El l-a biruit pe puternicul și temutul Abd el-Kader, care voia să smulgă Franței stăpânirea în Algeria. Victoriosul Bugeaud a devenit guvernator în Algeria ; sub administrația lui au înflorit provinciile de coastă, căci el nu se pricepea numai la război și la politică, ci și la agricultură.

Când beduinii au pus din nou mâna pe arme, Bugeaud i-a bătut decisiv la râul de hotar Isly în 14 august 1844. Această victorie strălucită i-a adus rangul de mareșal al Franței și demnitatea de duce.

Acum era cel mai aclamat bărbat al Franței, cuvântul lui era valabil în armată ca și în parlament. El avea în urma lui o viață care, în ciuda nenumăratelor primejdii, scotea la iveală numai succese și onoruri ; a luptat victorios împotriva trupelor austriece, rusești și engleze ; în fața lui s-au umilit unii prinți și șeici arabi.

Dar el nu s-a plecat înaintea nimănui și nu s-a temut de nici un dușman. Încă în anul 1834 l-a provocat la duel și l-a împușcat pe un deputat din parlament, care voia să-i facă un reproș.

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

În cele din urmă tot trebuia să întâlnească un dușman, în fața căruia nu numai că trebuia să depună armele, ci și să se recunoască pierdut.

Doborât pe patul de boală de către holeră, Thomas Robert Bugeaud, duce de Isly, a murit brusc în 10 iunie 1849 cu strigătul : „**Sunt un om pierdut !**”

Ce ciudat că viața atât de încununată de victorii a unui mareșal a trebuit să se sfârșească cu mărturisirea :

„**Sunt un om pierdut !**”

Nu moartea care l-a apucat dintr-odată pe bărbatul atât de admirat și l-a dezbrăcat de onorurile și de rangul lui, l-a făcut un om pierdut.

Nu, el era deja un om pierdut înainte de a fi îmbrăcat haina faimoasă a gărzii împărătești franceze, căci ajunsese sub judecata lui Dumnezeu ca păcătos.

De multe ori moartea a trecut foarte aproape pe lângă el, în atâtea bătălii și primejdii i-a atins mânăca, așa cum se spune. Acum, în toiul păcii, a apărut dintr-odată acest crud și irezistibil mesager al judecății, pentru a-l duce pe păcătosul pierdut acolo unde va trebui executată sentința veșnică a lui Dumnezeu.

Ah, n-ar fi trebuit să fie așa ! De aceea a ocrotit Dumnezeu adesea atât de minunat această viață, ca Thomas Bugeaud să găsească mântuirea care este în Isus, ca să poată muri cu strigătul de victorie : „**Sunt mântuit pe veci !**”

Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să trăiască. Dumnezeu, care urăște păcatul, îl iubește pe păcătos.

Și tu ... ești din naștere, cu privire la veșnicie, ca acel mareșal : un om pierdut ! Și tu ai nevoie de un Mântuitor, iar Mântuitorul tău S-a arătat ; L-ai apucat ?

Isus spune : „**Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.**” (Luca 19 : 10 textual.)

Mulți oameni trăiesc cu părerea greșită că abia atunci ai nevoie de un Mântuitor, când ești în pragul veșniciei.

Ei doresc să trăiască fără Isus, ca să poată savura lumea și păcatul, fără să fie tulburați.

Ei cred că acesta ar fi scopul creștinismului : la sfârșitul unei vieți trăită fără Dumnezeu, când nu mai ai nimic de pierdut pe pământ, să primești o adeverință că toate păcatele tale și egoismul care ți-au umplut viața, sunt iertate.

Atunci ai putea să intri liniștit cu această adeverință prin porțile de mărgăritar ale cetății veșnice.

Dar Dumnezeu spune : „**Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.**” (Galateni 6 : 7)

Asemenea oameni nu se gândesc cine este Isus, pe care-L lasă o viață întreagă să stea în fața ușii, oricât de des bate la ușă și se roagă să fie lăsat înăuntru.

El bate la ușă prin câte o primejdie, boală, încercare, binecuvântare, salvare – totul degeaba.

Câți n-au întins apoi mâinile în ultima lor nenorocire – Domnul, care ciocănisese de atâtea ori zadarnic, plecase, timpul de har fusese pierdut, iar acel om a plecat în veșnicie disperat, deznădăjduit, ca un om pierdut.

Isus, veșnicul Fiul al lui Dumnezeu, a murit pe cruce ca toți păcătoșii pierduți să găsească mântuirea ; apucă-L pe Isus înainte de a fi prea târziu !

[Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142*]

Lumini peste veacuri I Volumul II [Petru Popovici] CAPITOLUL 12 ROBERT MOFFAT

Într-o lume egoistă, care urmărește doar binele personal, unde chiar și unii din copiii Domnului ajung uneori prinși în cursa de a alerga doar după cele trecătoare, să ne oprim câteva clipe și să privim în urmă prin negura vremilor și vom vedea că strălucesc, nu cei ce au fost *ladă de gunoarie* și au strâns cât mai multe, ci cei ce prin renunțare au fost lumini aprinse și s-au consumat pe ei înșiși luminând pe alții.

În ascultarea lor de Domnul, au fost gata să se despartă de toate, să se smerească, trăind nu în societatea înaltă, ci alătura de cei mai înapoiati oameni de pe fața pământului, înfruntând greutăți și pericole ce nu pot fi descrise.

Doar în ziua cea mare a judecății, când va fi răsplătirea fiecăruia, atunci și aceștia vor fi dați pe față.

Aceștia au fost eroi ai credinței, care uneori au schimbat chiar cursul istoriei pentru popoare și continente.

Mărimea împăraților nu se poate compara cu a lor, căci aceștia, fără armate, fără mulțime de sfetnici, fără să dispună de fonduri mari, au strălucit și strălucesc încă.

Ei aveau inima plină de dragostea lui Cristos.

Ei nu au subjugat, ci au eliberat pe mulți din cea mai grozavă subjugare.

Una din aceste lumini care a strălucit în Continentul negru a fost Robert Moffat.

El s-a născut în anul 1795, în satul Ormiston din sudul Scoției.

La vârsta de 13 ani a fost angajat ca grădinar, iar seara mergea la școală.

Pe lângă slujbă și școală, el și-a făcut timp să învețe vioara.

Azi sunt mulți copii cărora părinții le dau toate de-a gata și ei risipesc timpul, nu învață, ci vin acasă cu note slabe.

El se scula dimineața la ora 4 în gerul iernii, își freca în cămăruța lui mâinile de frig și se apuca de învățătură.

Chiar ca și copil, el era foarte atent la predică.

Așa se explică cum, **la vârsta de 4 ani, într-o duminică, după predică, el a trecut în față și a îngenunchat predându-se Domnului.**

Poate mulți vor fi râs de el, presupunând că încă nu înțelege destul de bine ce face.

Dar „**cine disprețuiește ziua începuturilor slabe ?**”

La 17 ani a fost angajat ca ajutor de grădinar la un mare castel în High Leigh, Cheshire, Anglia.

Înainte de a pleca din casa părintească, mamă-sa i-a cerut să-i promită că va citi zilnic din Biblie un capitol dimineața și unul seara, și Robert a promis ...

[Continuarea va fi în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „**Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.**” [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „**Fiindcă plata păcatului este moartea ...**”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „**... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.**” [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse,
vino te rog și în viața mea !”**

[Continuare pe pagina 4]